

ne, duftende bøger i delikat display. En instant data-service gør det desuden muligt at få hvilken som helst bibliografisk reference med præcise svar om, når, hvor og til hvilken pris hvad som helst af gårsdagens litteratur kan skaffes. Al verdens bøger er i princippet til stede i disse lokaler uden hylder, stiger og støv. I de største medie-shops kan du til og med få overført bestemte værker – Encyclopaedia Britannica, eller Stortingsforhandlingerne – på mikrofiche, mens du venter. En del værker foreligger desuden i flere medievarianter. Årets populære håndbog »Sjølorsynt med vadmel« eller »Spytt skræen på to måneder« findes både som kassetteprogram, bog og kortsproghæfte, og bogen igen i både maxi-type og sædvanlig læsetekst.«

Disse fremtidsperspektiver gør 1980'erne til det rigtige årti at rydde grunden ved at fjerne det hidtige biblioteksvæsen, så intet hindrer de nye vækster i at gro op. På hjemmets teleskærme vil man om få år kunne fremkalde de oplysninger eller den litteratur, man ønsker sig – i skriftlig eller oplæst form, ganske som man behager. Det offentlige folkebiblioteker er på vej til at blive totalt forældede.

Til § 2

Det offentlige folkebiblioteker henhører økonomisk og stort set også styrelsesmæssigt under primærkommuner. Den enkelte kommune kan selv afgøre, om den vil drive et folkebibliotek. I bekræftende fald kan den helt eller delvis indgå i biblioteksforbund med andre kommuner.

Som følge af det i de almindelige bemærkninger anførte er det nu om dage lovens opgave til beskyttelse af skatteyderne at sætte maksimumsstandarder og ikke mindstemål til biblioteksvæsenets omfang og indhold.

Et skridt i den retning er at lægge den fulde offentlige betaling ud i kommunerne, sådan at altså amts- og statsbudget fuldt ud trækkes ud af folkebiblioteksområdet (den nuværende statsrefusionsprocent er ca. 20, se nærmere finanslovens § 21.02.05.).

Hverken gennem loven eller central fastsættelse på anden vis kan der herefter blive tale om at fastsætte minimumsforskrifter, for eksempel om åbningstid. Hvis ti biblioteker måske skal betjenes af én enkelt medarbejder, vil det enkelte bibliotek jo kun kunne være åbent for offentligheden 3–4 timer en gang hver anden uge. Befolkningsmæssige, geografiske, personalemæssige, politiske og andre forhold vil være udslagsgivende for, hvordan biblioteks-besparelserne gennemføres i hver enkelt kom-

mune, og der skal ingen adgang være for centraladministrationen til at lægge bremses for de biblioteksspareforslag, som det lokale styre ønsker at gennemføre.

At en kommune helt kan undlade at have noget biblioteksvæsen er ikke brud på dansk tradition. Tværtimod havde kommunen sådant selvstyre helt frem, til biblioteksloven af 1964 trak bibliotekstvang ned over kommunernes hoveder.

Muligt vil en enkelt borger eller en kreds af borgere – organiseret som forening, anpartsselskab eller på anden måde – ønske at starte et bibliotek for måske en eller flere kommuner. I så fald vil det ofte være rimeligt, at vedkommende kommune(r) sælger deres biblioteker til den eller de pågældende.

Fremskridtpartiet tager afstand fra den plandille, der i de senere år har grebet om sig i den offentlige forvaltning. Uanset at ingen kan se mange måneder ud i fremtiden i vort statsbankerotruede land, spilder skatteyderbetalte embedsmænd i alle instanser tusindvis af timer på at planlægge 10–20 år ud i fremtiden for kommunernes udbygning, socialvæsen, skolevæsen, biblioteksvæsen osv. Eksempelvis kristeligt folkepartis bibliotekslovsforslag (L 108 af 9. februar 1982) § 10 vil have »en obligatorisk 12-årig rækkende udbygningsplanlægning for folkebiblioteksområdet«. Dette stempler fremskridtpartiet som samfundsskadelig beskæftigelsesterapi.

Til § 3, stk. 1–3

Jyllands-Posten videregav den 13. maj 1980 følgende oplysninger:

»– I dag findes musikbiblioteker fortrinsvis i hovedstadens forstæder og de større byer. Musiklånet er stærkt afhængig af alderen. En fjerdedel af de unge låner bånd eller plader, men ingen af de ældre.

Der er fem gange så mange musiklånere blandt dem med 12 års skolegang som blandt dem med 7 års skolegang. Musik lånes dog mest af faglærte arbejdere og unge under uddannelse og mindst af pensionister, ufaglærte og landmænd.

Tre fjerdedele låner især musik for at få underholdning. Næsten en tredjedel er utilfredse med lånemulighederne og vil have mere ny musik, børnemusik og folkemusik.

Udstillinger på biblioteket ses af hver 10. låner, enten af og til eller ofte, og aktiviteten er stigende med skoleuddannelsen.

Derimod er der kun 2–3 pct. af folkebiblioteksbenytterne, der af og til eller ofte har været til